

Imkvisitor

Tekst: ĐANFRANKO MANFREDI
Crtež: ANTONIO LUKI

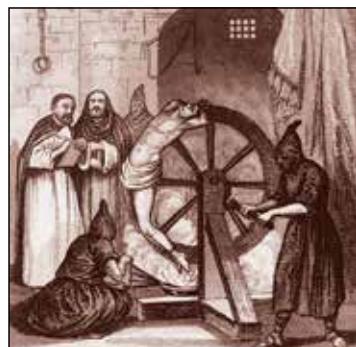
PRIPOVEDAČ

Danmarija Kontro

Španija XVII veka... Uzavreli kazan društvenih i verskih sukoba, svet tame i užasa, ali i poezije i čuda. Posle „luteranske revolucije“, koja je skoro stotinu godina ranije pocepala evropsko hrišćanstvo napola, ovde vlada obnoviteljska pomama kontrareformacije i Sveta stolica nikad mračnijim okom nije gledala na sve što miriše na jeres... Zapravo su prvenstveno jevrejske zajednice i islamsko prisustvo – koje je preživelo plurisekularnu rekonkistu zahvaljujući formalnom preobraćanju u hrišćanstvo – bili glavne mete inkvizitorske akcije, ali ni veštčarenje, u svim svojim oblicima i ispoljavanjima, nije bilo pošteđeno...

Na čelu ovog stripskog poduhvata, u kom se mešaju istorija i fantazija, stoji autor čije se iskustvo, zanatska umešnost i čista prepovedačka strast nalaze u savršenoj i nenarušivoj ravnoteži: reč je o onom Danfranku Manfrediju koga – iako je već decenijama hiperproduktivni „stripaš“ – volimo da definišemo, u ovom slučaju, kao *romanopisca* pre svega. Da, jer ako postoji nešto što zakuplja i privlači čitaoce u ovoj priči o Inkvizitoru, to su romaneskni šmek, ritam i atmosfera kojih se ne bi postideo ni jedan

Dima... Manfredija je u ovome bez sumnje pomogao i podržao jedinstveni, vizionarski grafički talenat Antonija Lukija, koji se – bez oklevanja priznajemo – pokazao kao više nego prijatno iznenadenje. Da je majstor, to smo već znali, u najmanju ruku još otkako je dao sopstveni pečat afričkim pustolozima

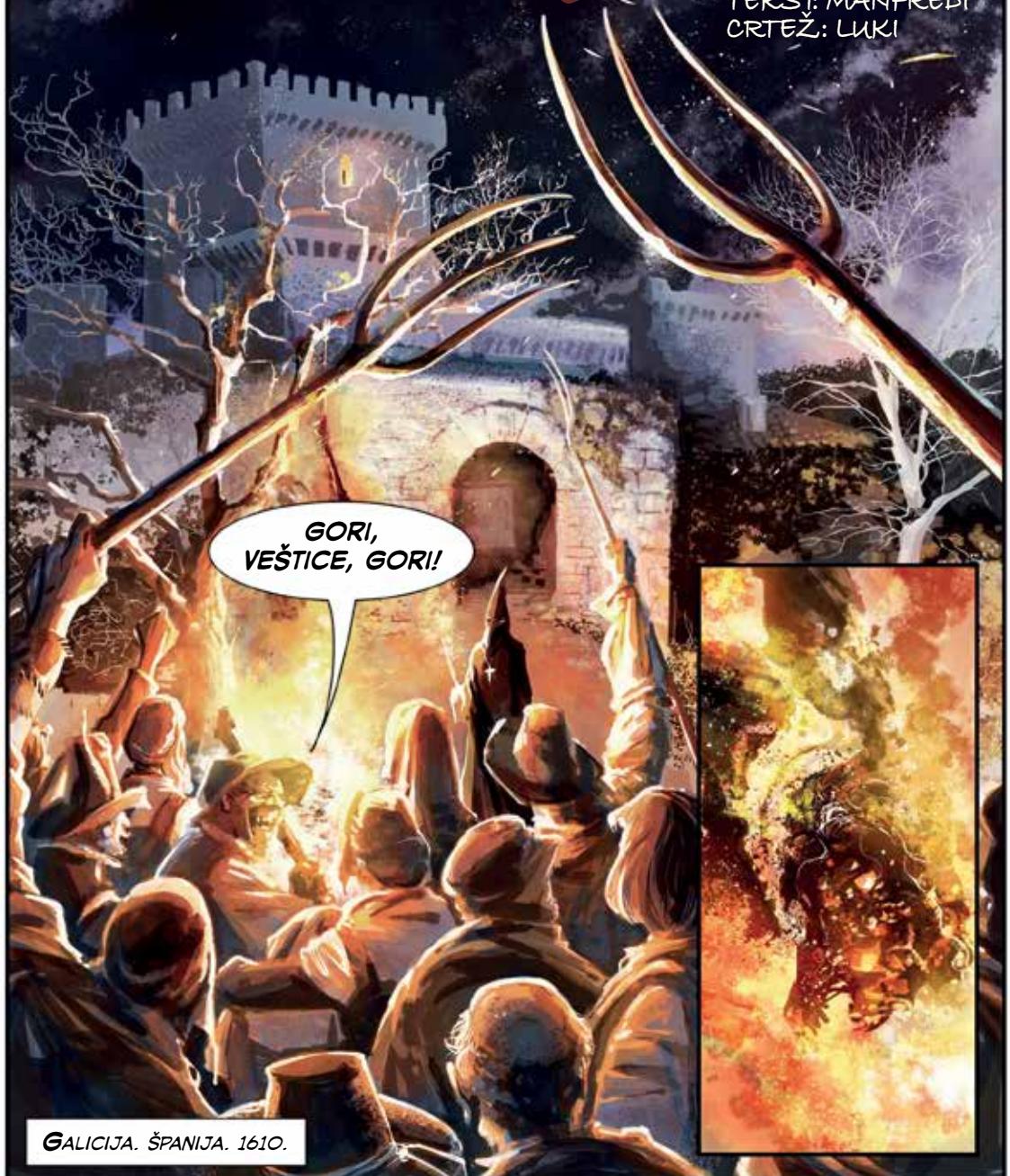

vinama *Adama Vajlda*, ali da poseduje – pošto je prebrodio prepreku crno-belog predstavljanja – tako snažan senzibilitet za boje... i ovde ćemo se zaustaviti: presudu donesite sami. Ali da se vratimo našoj temi... Nije teško zamisliti da su se mnogi, pročitavši naslov ovog stripa, prisetili lika Nikolas-a Ejmeriha – čuvenog španskog inkvizitora (koji je zaista postojao), kojeg je, počev od 1994. godine, proslavio pisac

Valerio Evandelisti u neverovatno uspešnom književnom ciklusu... Zaista se ne može poreći da postoji sličnost između dobrog Luisa de Santjaga – koga ćete upoznati na stranicama ovog stripa – i njegovog uvaženog prethodnika, ali valja prepoznati i posebnost Manfredijevog junaka, koji se kreće na potpuno različitim istorijskim koordinatama (Ejmerih je umro 1399. godine) i gradi sopstvenu avanturu među jednakim originalnim likovima, situacijama i „scenografijama“. Španija XVII veka, kao što rekamo, (ne slučajno baš) u vreme vladavine melanholičnog Filipa Trećeg, koji će naslediti katastrofalni poraz Nepobedive armade (1588. godine), jedno sve nemirnije svetsko kraljevstvo i ratove u kojima neće uspeti da pobedi... a ekonomsku krizu da i ne pominjemo! To nisu srećna vremena, delom i zato što je u Evropi, izmučenoj višedecenijskim verskim ratovima (posle kojih su usledile epidemije i oskudice), smrt ponovo prisutna, kao što je bila u poznosrednjovekovnoj alegoriji *Danse Macabre*, u svim aspektima svakodnevnog života, pa tako i u umetnosti i literaturi... Idealno stecište za veštice, duhove i sile pakla!

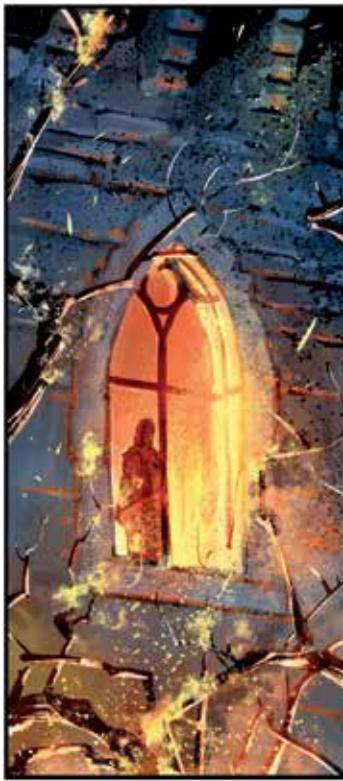
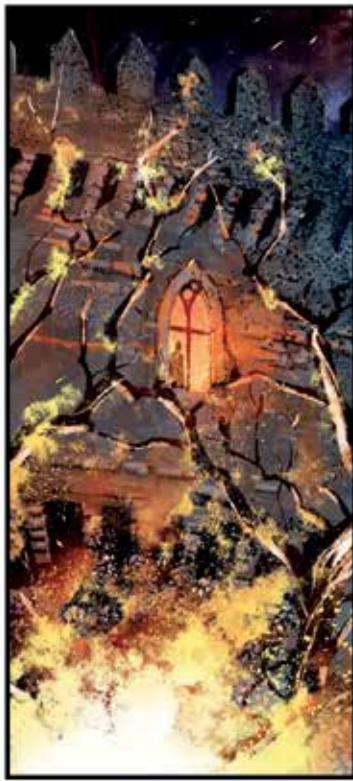
Imk vizitor

TEKST: MANFREDI
CRTEŽ: LUKI

GORI,
VEŠTICE, GORI!

GALICIJA. ŠPANIJA. 1610.

ZAŠAVŠI U POZNE GODINE, STEKLA
JE NAVIKU DA SVAKOME PLJUNE ISTINU U
LICE... DA SVAKOGA POSTIDI... OPTUŽILI
SU JE DA JE VEŠTICA DA BI JE
SE REŠILI!

IZVINITE,
EKSELencijo, Ako
STE ZNALI DA JE TA
NESREĆNA STARICA BILA
ŽRTVA PAKOSNIH KLE-
VETa, ZAŠTO STE JE
OSUDILI NA LO-
MAČU?

JER BIH
U SUPROTNOM
MORAO DA OSU-
DIM NA LOMAČU
CELO SELO!

POŠTEDITE ME OVE
POSLEDNJE REČENICE, SAN-
TJAGO. ISTINA JE DA ONI SA
DUGAČKIM JEZIKOM STIGNU
DO RIMA, ALI U RIMU IM
GA SKRATE!

PISAĆU
VRHOVNUM VEĆU... I
PAPI. OVIM NEPRAVEDNIM
SUĐENJIMA MORA DOĆI
KRAJ, GONZALO. CRKVA
VIŠE NE UME DA RAZRESI
GREHA, UME SAMO
DA KAŽNJAVA!

MANASTIR U ARMENTERIJI.

